

CALIDOSCOPI

És quan mires l'horitzó que descobreixes que el més finit és allò infinit. És quan busques qui ets, que trobes allò que has estat. És quan veus el teu reflex, que t'adones que res ha estat en va. Tot es fruit d'unes circumstàncies, d'un breu instant, d'un moment únic... en definitiva, és el pas del temps, d'un fil musical que va *in crescendo*, passa per l'*andante* fins arribar al seu punt àlgid amb un tempo *allegro* i *presto*. Un moment excels, que permet tocar el cel i acariciar els somnis però que, finalment, s'adapta a un *adagio* capaç de seduir a tots aquells que, algun dia, van entendre que la vida és per viure-la *Ad libitum*.

Així és la vida: intensa i plena però al mateix temps solitària i incerta. El dia a dia posa una nota de color, t'obliga a fer un pas més; sumes amics, coneguts, experiències, sensacions i sentiments fins que, de sobte, t'adones que tot ha estat com un breu relat amb regust de nostàlgia.

Avui, 26 de maig de 2026, no hi ha més desig que el de voler viure, o millor dit, sobreviure. El món segueix girant i, per més que vulgui, les meves mans són un clar exemple del pas del temps. Una vida i mil històries que han traçat un camí i que han definit el meu present. Han passat els anys: la mirada incisiva s'ha convertit en una mirada de comprensió. El coneixement ha deixat de ser racional per passar a ser experiència. Així és com he madurat; així és com he aconseguit envellir: acceptant que fer-me gran és sinònim d'estar viu.

Ara miro el meu entorn, ple de joves entusiastes que han estat capaços de capgirar una situació socioeconòmica complicada i que, per fer-ho, han pagat un preu molt alt, a voltes, renunciant als seus ideals. Per fi, la societat ha entès que el 'ser' ha de prevaldre per sobre del 'tenir'. Hem recuperat aquells valors que el meus pares van inculcar-me quan jo era petita, basats en l'esforç i la constància com a eixos claus per a convertir, honestament, els nostres somnis en realitats.

És així com m'he fet gran: he entès que més enllà del 'jo' hi ha un 'nosaltres' i he trobat resposta a aquelles preguntes que, sense saber, mai havia pogut contestar. Ara descobreixo que tot plegat és fruit d'un camí, d'un context, d'un entorn. És ara quan m'adono que només un mateix és qui es posa traves per aconseguir el què vol. Ara, més que mai, cal fer prevaldre el 'voler és poder' perquè així és com la nostra ciutat s'ha fet gran: gràcies a l'esforç de tots aquells manresans que, enlloc de llançar la tovallola quan no es veia l'horitzó, van decidir fer-li costat. Ara, quinze anys després de la gran crisi social i econòmica de principis del segle XXI, hem aconseguit que la ciutat sigui el reflex dels seus ciutadans i les seves empreses que, com Grup Santasusana, van apostar fa 100 anys per Manresa i, a hores d'ara, continuen fent de la capital del Bages no només el cor de Catalunya sinó també el batec del seu èxit.

I així ens hem fet grans. És així com he aconseguit ser qui sóc. I sí, és cert... cada dia quan em miro al mirall veig una cara que denota el pas del temps però, que per sobre de tot, posa en evidència que no hi ha valor més preuat que l'edat perquè, sens dubte, la vellesa és bellesa.